

கேள்வியும்...

ஞானமும்...

✦ எதார்த்தமாக வாழ ஆசைப் படுகிறேன், ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்களே... என்ன செய்ய? - ஆ. முத்துக்கண்ணு, திருச்சி.

முத்துக்கண்ணுக்குப் புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்!

“எதார்த்தம்” - என்று நீங்கள் குறிப்பிடுவதை “இயல்பாக”, “உண்மையாக”, “வெளிப்படையாக” என்று எடுத்துக் கொள்கிறேன்... சரியா? அப்படிப் பார்த்தால், எதார்த்தமாக வாழ நினைக்கும் நீங்கள், மற்றவர்களின் செயல்களையும் எதார்த்தமானதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே...!

நீங்கள் செய்வதெல்லாம் “சரி” என்றும் - அதை மற்றவர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஏன் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? உங்கள் எதார்த்தமான செயல் மூன்றுவிதமான சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் :

1. உங்களைப் போன்ற ஒரு எதார்த்தவாதியால், அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
2. எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் கொண்ட பெரியவர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.
3. உங்களை ஒரு பொருட்டாகவேக் கருதாத ஒரு நபராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். ஏனெனில் அவர் அமைதியாக இருப்பதன் மூலம் உங்களை அலட்சியப்படுத்தி விடுவார்.

ஆகவே எதார்த்தமாக வாழ ஆசைப்படும் நீங்கள், பிறரின் அங்கீகாரத்திற்காகக் காத்திருக்கக் கூடாது. அஹிம்சையையும் - உண்மையையும் கடைப்பிடிக்க முடிவு செய்த காந்தியடிகள் யாருடைய அங்கீகாரத்திற்கும் காத்திருக்கவுமில்லை; பிறரின் விமர்சனங்களுக்காகக் கவலைப்படவுமில்லை. மதுரை உழவனின் சிற்றாடையைப் பார்த்ததும் சிறிதும் யோசிக்காமல் தானும் அரையாடை அணியத் துணிந்தாரே... அவர் யாரை நினைத்து வருந்தினார்?

ஒரு சுவத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினாரே புத்தர்... அவர் இனிய நந்தவனம்

எதற்காகக் கவலைப்பட்டார்? கலிங்கத்தில் இரத்த வெள்ளத்தைக் கண்டு - புத்தத்தைத் தழுவினாரே அசோகர், அவர் யாருக்காக வருந்தினார்?

பூமி “உருண்டை” என்றும் உண்மையைச் சொன்னாரே கலிலியோ... என்ன ஆனார்? “உன்னையே நீ அறிவாய்!” - என்னும் தத்துவத்தைச் சொன்ன சாக்ரடீஸுக்கு நேர்ந்த கதி என்ன? ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த கட்டபொம்மனுக்கும், மகாகவி பாரதிக்கும் நேர்ந்த கதி என்ன? சுபாஷ் சந்திரபோஸ் எங்கே போனார்? அன்பையும், கருணையும் போதித்த ஏகக்கு நேர்ந்த கதியை நீங்கள் அறிவீர்கள்!

எதார்த்தமாக வாழத் தீர்மானித்து விட்டால் - நீங்களும் தயாராய் இருக்க வேண்டும்... அவமானங்களுக்கும், இன்னல்களுக்கும், பழிச் சொற்களுக்கும் நீங்கள் ஆளாக நேரும். இல்லையென்றால்... பெரும்பாலான மனிதர்களைப் போல சூழ்நிலைக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் ஏற்ப... உங்களை மாற்றிக் கொண்டு - மனிதன் “ஓர் சமூக விலங்கு” - என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் வாழ்ந்து முடிக்க வேண்டியது தான். ஏனெனில் பெரும்பான்மையினரால் ஆன இந்த உலகம் “எதார்த்தமான”தாக இல்லை. சூழ்ச்சிகளும், கயநலமும் நிறைந்த உலகில் “விவேகமாகவும்” “புத்திசாலித்தனமாகவும்” வாழப் பழகிக் கொள்வதே - “நிம்மதியான” வாழ்வாக மலரும்.

✦ இன்று விட்டுக்கொடுக்கும் மனப் பான்மை சிறிதும் இல்லையே - ஏன்? - தங்கவேலு, குளித்தலை

“விட்டுக்கொடுத்தல்” - என்று சொல்வதே சரியானதா என்பது எனது கேள்வி! ஏன் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்? என்பது அடுத்த கேள்வி. எதை, எங்கே, எவ்வளவு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்? - என்பது என் அடுத்தடுத்த கேள்விகள்!

யாரும் எதையும் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய தில்லை.. மாறாக... சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்டு

அனுசரிக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். மனம் தாராளமாக இருந்தால் போதும். மார்க்கம் தானாக உருவாகும். இருவருக்கான இருக்கையில் ஒருவர் மட்டுமே அமர நினைத்தால் அது சுய நலம். இயலாத ஒருவருக்காகத் தனது இருக்கையைத் தந்துவிடுதல் மனித நேயத்தைக் குறிக்கிறது. இங்கே, "கொஞ்ச நேரச் சுகம்" விட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது எனலாம். இதையே விட்டுக் கொடுத்தல் என்றால் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக, தங்கள் உடமைகளையும், உயிரையும் - தியாகம் செய்திருக்கிறார்களே எண்ணற்ற பெரு மக்கள்... அவர்கள் செய்திருப்பதற்குப் பெயரென்ன?

யாரின் உரிமையையும் யாரும் விட்டுக் கொடுக்கத் தேவையில்லை. கொள்கையையும் - கோட்பாட்டையும் விட்டுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. ஒருவரை ஒருவர் அனுசரித்தால் போதுமானது. இணைந்து இயங்கத் தேவை... கொஞ்சம் அன்பு; கொஞ்சம் இன்சொல்; கொஞ்சம் பொறுமை அவ்வளவு தான். இது கூடக் குறைந்து போனதற்குக் காரணம்... கூட்டம், போட்டி, அச்சம், ஐயம் - போன்ற அறியாமையின் வெளிப்பாடுகள் தான். இவற்றிலிருந்து மனித குலம் விடுபட வேண்டுமெனில் தேவை "எதையும் எதிர்பாராத மனித நேயமும் - ஒருங்கிணைந்து செயலாற்றுவதற்கான ஒத்திசைவுமே" ஆகும்...

★ நான் ஒரு ஆசிரியர்... என் மாணவர்களுக்கு, வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது பற்றிய கருத்துக்களைச் சொல்லி நல்வழிப் படுத்துகிறேன்... என் குடும்பத்தில் இது எடுபடவில்லையே ஏன்? - கோபால், பெரம்பலூர்.

ஆசிரியர் கோபால் அவர்களுக்கு அன்பு வணக்கம்... உங்களின் சமூக அக்கறைக்கு என் மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள். உங்களுக்கு தோழமையோடு ஒரு சிறு விளக்கம் தர விழைகிறேன்...

மனைவியின் தேவை வேறு; மாணவனின் தேவை வேறு... ஆசிரியரின் கடமை வேறு; பெற்றோரின் கடமை வேறு... உங்களின் நோக்கு, உயர்ந்தது தான் என்றாலும்... வீட்டின் தேவை வேறாய் இருக்கிறது. வீடு உங்களிடம் எதையோ எதிர்பார்க்கிறது. நீங்கள் உடனிருக்கும் நேரத்தையும், உங்களின் அன்பான வார்த்தைகளையும், உங்களின் அக்கறையையும் - உங்கள் குடும்பம்

எதிர்போக்கி நிற்கிறது. அதை உங்கள் ஒருவரால் மட்டுமே வழங்க முடியும்.

அது மட்டுமல்ல... உங்களின் வெளிச்சேவைகளால் "வீட்டுக்கு என்ன பயன்?" - என்று எதிர் பார்க்கும் சாமான்ய உள்ளங்கள் தான் உங்கள் மனைவியும் மக்களும். எனவே - மாணவர்களுக்கு நீங்கள் கூறும் கருத்துக்களை... நீங்கள் உங்கள் சொந்த வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கிறீர்களா? என்பதைச் சற்றே சோதித்துக் கொள்வதோடு அவர்களுக்கென்று நீங்கள் ஒதுக்கும் நேரம் "வாரத்திற்கு ஒரு முறை" என வகுத்துக் கொண்டு அதுவும் "இரண்டு மணி நேரம்" மட்டுமே எனத் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டு மீதி நேரத்தை வீட்டில் மகிழ்ச்சியாகச் செலவழிக்க முடிவெடுத்தால் நாளடைவில் உங்கள் வீட்டாரின் ஒத்துழைப்பும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

குடும்பத்தோடு செலவழிக்கும் நேரங்களை முழுமையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும், கலகலப்பாகவும், ஈடுபாட்டோடும் பயன்படுத்தும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதோடு - வீட்டிலும் - பள்ளியைப் பற்றியும் - மாணவர்களைப் பற்றியுமே பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர்த்து வந்தால் - நீங்கள் எதிர் பார்க்கும் அங்கீகாரம் வெகு - விரைவில் கிடைத்துவிடும்...

உங்கள் நிலை தான் ஊரில் பலருக்கும். சமூக நலனில் ஈடுபட்டு வீட்டுக்குப் பயன் சேர்க்காத பாரதி முதல் காந்தி வரை பலருக்கும் இதே நிலை தான்! அதனால் தானோ காமராஜர் தெராசா மற்றும் கலாம் போன்றவர்கள் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை! எனவே நாம் பிரம்மச்சாரிகளுமில்லை; ஞானிகளு மில்லை. என்பதை உணர்ந்து - வீட்டுக்கான பங்களிப்பை 80% அளித்துவிட்டு பொது நலனுக்கான பங்களிப்பை 20% ஆகப் பகிர்ந்தளித்துப் பழகி வந்தால் முழு அங்கீகாரம் விரைவில் வந்து சேரும். கவலையை விட்டு உற்சாகமாக நடைபோடுங்கள்! வாழ்த்துக்கள். ■

இப்பகுதிக்கு கேள்விகள் வரவேற்கிறோம்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

கேள்வியும் ஞானமும், இனிய நந்தவனம் எண்.5, புதுத்தெரு, உறையூர், திருச்சி - 3.